

IZGINIL JE KOT KAFRA

„Na grad sem prišel kot v snu in ga potihoma zapustil.“

Poleti sem se ustavil v Pragi in se podal na grad Hradčane. V kavarni „Na Baště“ sem si naročil brezalkoholno pivo Staropramen. Turistov se je kar gnetlo, edino pri moji mizi je bilo še nekaj prostora.

„Lahko prisedem,“ sem zaslišal glas in opazil visokega gospoda z belo brado in črnim klobukom, ki se mi je prijazno smehljal.

„Izvolite!“

Kmalu sva se zapletla v pogovor in ugotovila, da oba prihajava iz Slovenije. Gospod je bil nekoliko preveč oblečen za topel poletni dan, obleka je bila starinsko ukrojena, tudi metuljček na beli srajci je izstopal. Sicer pa se mi je zdel kot kak umetnik z začetka 20. stoletja, z ravno prirezano brado in okroglimi očali.

„Že lep čas nisem bil tukaj, a grad še stoji, vidi se, da je lepo vzdrževan,“ je omenil gospod. „Ko sem prvič prišel sem, je grad propadal, okoliški vrtovi so bili sila zanemarjeni.“

„Ja, navdušen sem,“ sem odvrnil in navrgel nekaj utrinkov: „Z Vrta na okopih se mi je odprl nepopisno lep pogled na mesto; mimo piramide ob prehodu z dvorišča gradu sem se sprehodil do Južnega vrta; in tlak na tretjem dvorišču me je spomnil na tlak na Kogresnem trgu v Ljubljani; bil sem seveda v srcu Hradčanov, v katedrali sv. Vida. Tam sem iskal grob Barbare Celjske, ki je bila poročena z ogrskim kraljem Sigismundom Luksemburškim, a ga nisem našel. V mesto ob Savinji se ni nikoli več vrnila.“

„Hja, tudi sam sem mislil, da se v mesto ob Vltavi nikoli več ne bom vrnil,“ je pripomnil gospod, „a zdaj sem tukaj.“

„Njena usoda me še posebej zanima, zadnja leta se je namreč ukvarjala z alkimijo. Bila je osveščena, samostojna in javno dejavna ženska, ki je imela velik vpliv na politiko. Obiskal sem tudi Zlato ulico, v kateri naj bi pred stoletji delovali praški alkimisti.“

„Vidim, da vas zanima veliko reči, mladi mož. Mene je celo življenje zanimala le ena stvar – arhitektura. Zdelo se mi je, da lahko kot arhitekt ustvarim kaj lepega za vsakogar. Poglejte si Praški grad, koliko lepote je zbrane na enem mestu.“

S pogledom sem nekoliko zakrožil po okolici. Zadišalo je po tobaku, megličast dim se je stapljal z večernim mrakom. Ozrl sem se po svojem sogovorniku. A stol je bil prazen, na mizi je ležal zmečkan zavitek Morave. Prisegel bi, da sem gospoda že nekje videl. Spominjal me je, ja, seveda, na Jožeta Plečnika. Arhitekta, ki je za predsednika Masaryka prenovil Hradčane. In vendar, NE BI MOGEL BITI ON, kje pa!